

1 Lapsuus Moi, nimeni on Jimi. Synnyin hyvään perheeseen Helsingin keskussairaalassa kolmastoista heinäkuuta. Terveenä kuin pukki tai näin sain myöhemmin tietää vanhempien kerrottua vauva-ajoistani. Olin iloinen ja vikkela lapsi. Ensimmäiset askeleeni otin 2-vuotiaana. Kuulemma jotain siihenkin kuului, kuten se, että lähdin kävelemään isäni olutta kohti. Ei se todellakaan totta ollut, mutta niin siitä saatiin parempi tarina aikaan. Tai ehkä olikin mutta sitä minä en koskaan saanut tietää. Ensimmäiset sanani sanoin samoihin aikoihin. Niitä minulle ei koskaan kerrottu enkä niistä ole kysynyt. Kuvia minusta meillä on paljon mutta vauva-ajat ovat tuntemattomia jokaiselle. Muistan pienen osan talostamme siihen aikaan. Oven edessä oli lipasto, johon tykkäsin osua aina kuivina kesäaamuina. Talvella piti aina ottaa ulkovaatteet pois, joten en pystynyt juoksemaan suoraan sisään. Muistan myös lämmön äidin sylissä. Se varmaan yhdisti meitä aina teini-ikään asti. Silloin asiat siirtyivät huonompaan suuntaan, mutta siitä myöhemmin. Päiväkotiin pääsin vasta 4-vuotiaana. Äiti minusta piti huolta siihen asti. Sairaanhoidaja, kun ammatiltaan oli ja isä pystyi elättämään koko perheen. Siellä sain ensimmäisen parhaan kaverini, Jessen. Meillä oli kaikki yhteistä paitsi se, että minun vaatteeni olivat kirpputoreilta ostettua ja hänen Stockmannilta. Ei hän eikä muutkaan kuitenkaan välittäneet vaatteidemme eroista. Leikimme usein yhdessä koulun jälkeen. Pelasimme samassa joukkueessa jalkapalloa. Olimme erottamattomat. Päädyimme kuitenkin eri esikouluihin. Ei se minua haitannut. Pääsimme kuitenkin vapaa-ajalla pelaamaan jalkapalloa ja leikkimään yhdessä. Päädyimme kuitenkin eri esikouluihin. En häntä ole nähnyt sen jälkeen. Esikoulussa minulla ei ollut erityisiä kavereita vaan leikin ja pelasin kaikkien kanssa. Kuuluin vain joukkoon. Esikoulusta minulle ei jäänyt muuta käteen kuin pieni kirja, jossa oli kaikkien lempiasiat ja puhelinnumerot. Se siinä. Vuodeksi päädytään samaan paikkaan ja opetellaan kirjoittamaan aakkosia. Oliko se niin turhaa aikaa vai miksi en muista siitä mitään... Ala-aste on yksi elämän pisimmistä koulutuksista, 6 vuotta samassa tilassa, samojen opettajien kanssa ja samojen kavereiden kanssa. Siellä tutustuin moneen eri ihmiseen, jotka kuuluvat edelleen samaan kaveripiiriin kanssani. Ensimmäinen vuosi sujui normaalisti kaverien kanssa tutustuessi. Kaikki pitivät isääni jonakin Jumalana, kun kerroin heille, että hän on töissä konepajalla. He luulivat sen tarkoittavan tietokoneiden rakentamista. Tuota uskomatonta tekniikan ihmettä, johon muut eivät vielä edes päässeet koskemaan. Toinen vuosi oli jo jotain. Opettajien mukaan olin yliaktiivinen. En pysynyt tuolissani viittä minuuttia pidempään. Sain diagnoosin, ADHD. Vanhempani itkivät. En minä ymmärtänyt yhtään. Mutta ystäväni ymmärsivät. Heidän vanhempansa olivat kertoneet heille mitä se tarkoitti ja muutti heidän ajatusmaailmaansa minusta. En ollut enää Jimi, olin vain se. Minut suljettiin ulos. Luulin, että olin tehnyt jotain väärää mutta minä en sille voinut mitään. Kaikki mitä tein oli heille outoa vaikka he tekivät samaa. Kolmannella luokalla tutustuin koulun tyttöihin. He eivät välittäneet ADHD:stani vaan siitä, että sain heidät nauramaan. Tein aina jotain tyhmää, ehkä se ei ollut järkevintä siihen aikaan mutta selviytyäkseni niin minun oli tehtävä. Tutustuin tyttöjen kanssa muiden koulujen poikiin. Olin yhtäkkiä suosittu, pukeuduin silti edelleen kirpputorivaatteisiin. Yleensä sain lahjaksi farkut, joita käytin melkein vuoden päivät putkeen. Pystyin silti olemaan "tyylikäs" muiden silmissä. Ajatukseni ADHD:sta muuttuivat täysin. Ehkä se olikin siunaus enemmän kuin kiusaus. Neljännellä luokalla lopetin jalkapallon. Tai en minä sitä lopettanut isäni joutui työttömäksi. Äitini yritti silti peitellä sitä. Yhtäkkiä minulla oli päälläni merkkituotteita. Ihan kuin olisin toiminut perheeni statuksena. Ei se minua haitannut. Asemani parani koulussa. Olin päässyt mukaan vanhaan kaveripiiriin ja pian olinkin sen johtohahmo. Tai sellaisena pidin itseäni. Minä päätin mitä leikittiin. Olin kuitenkin "armelias" ja päästin kaikki mukaan leikkeihin. Toimin myös usein sovittelijana, kun tuli riitaa. Kuudennella luokalla kaikki olivat valmiina

siirtymään yläasteelle. Olin parantanut numeroitani huomattavasti, mutta kukaan ei kertonut, että olisi tarvinnut. Olin saanut elämäni hallintaan. Sain myös ensimmäisen tyttöystäväni Reetan. Meillä oli kuukausi hauskaa yhdessä mutta ei se koskaan ollut muuta kuin ala-aste parisuhde. Sellainen muutama viikko kestävä maksimissaan. Tulimme kuitenkin hyvin toimeen. Perheeni alkoi kärsiä. Heillä ei ollut varaa pitää yllä kulissia, jonka olivat itse luoneet. Isäni ei vieläkkään ollut saanut muuta kuin osa-aika töitä ja äitini vietti viikon päivät ja joskus viikonloputkin töissä. Suutuin heille. Huusin heille. Ryhdyin marttyyriksi. Vaatteiden ja tuotteiden takia. Miksi? Koska minulla piti olla jotain millä ylläpitää egoani. Lapsuuteni typerin vaihe.